Krisztus iskolája

Hogy megtanulhassunk úgy élni, ahogyan az Úr Jézus élt, és felnövekedhessünk az Ő teljességével ékeskedő kor mértékére, Isten a tervében gondoskodott az egyházról, amely **Krisztus teste.** (…az Isten mindenikét a tagok közül elhelyezte a testben, a mint akarta. 1Korinthus 12:18)

A Szentírás Krisztus egyházát családként írja le, amelyben vannak csecsemők, gyermekek és szülők, ahol **szoros kapcsolatban élünk egymással**, és növekedünk, hogy hasonlóvá váljunk az Úrhoz.

Aki Istentől született, Krisztus családjába és iskolájába kerül, hogy tanítványként növekedjék, mígnem eljut a felnőtt férfiúságra, **az Ő teljességével ékeskedő kor mértékére.** (És Ő adott némelyeket… pásztorokul és tanítókul, a szentek tökéletesbítése céljából… míg eljutunk mindnyájan… a felnőtt férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére. Efézus 4:11–13)

Az egyház szerepe

Az egyházban tanuljuk meg az önmegtagadást, az alázatot, a kegyességet; megtanuljuk, hogyan szánjuk oda magunkat Krisztus szolgáiul, és megtanulunk igazságban élni, ahogyan Ő élt.

Kötelességünk úgy élni, ahogyan Ő élt, mert csak így véződnek belénk az Ő jellemvonásai: a hosszútűrés, a jóság, a szelídség, a szeretet… és erre csak az Ő iskolájában, vagyis az egyházban kerülhet sor. (A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint az járt. 1János 2:6)

Ha jobban megfigyeljük, könnyen észrevehetjük, hogy mindaz, ami az ember üdvösségéhez tartozik – az újjászületéstől egészen addig, amíg eljutunk a felnőtt férfiúságra –, meglepően hasonlít azokhoz a dolgokhoz, amelyekkel ebben a rövid földi életben is találkozunk.

Amikor egy gyermek világra jön, a születése nagyon hasonlít az Isten országába való újjászületéshez. (Mert ha ezer tanítómesteretek volna is a Krisztusban, de nem sok atyátok van; mert a Krisztus Jézusban én szültelek titeket az evangyéliom által. Kérlek azért titeket, legyetek az én követőim. 1Korinthus 4:15–16)

A testi csecsemő nem választhatja meg, melyik családban nőjön fel: akiktől született, azok lesznek a családja. A növekedéséhez anyatejjel táplálják. Az újszülött számára minden vadonatúj. Mindent magába szív, amit a szüleitől lát és hall.

Így van ez az újjászületettel is: lelki szülőkkel bíró családba kerül (Krisztus testébe, amely az egyház), akik lelki tejjel táplálják, mint egy csecsemőt. (…nem szólhattam néktek… hanem… mint a Krisztusban kisdedeknek. Tejjel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel. 1Korinthus 3:1–2)

Mindent magába szív, amit lelki szüleitől lát és hall. (A miképen tudjátok, hogy mint atya az ő gyermekeit, úgy intettünk és buzdítottunk mindenikét közületek. 1Thesszalonika 2:11)

Kicsit később a testi gyermeket beíratják az iskolába, majd egy idő múlva elvégzi azt… Ebben a világban elképzelhetetlen, hogy valaki orvos legyen orvosi egyetem és tanárok nélkül.

Ugyanígy kell történnie a lelki gyermekkel is. Nem juthatsz el a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére anélkül, hogy tanítvány lennél az Ő iskolájában. (Pál elszakadván tőlük, külön választá a tanítványokat, naponként beszélgetvén egy Tirannus nevű ember iskolájában. Apostolok cselekedetei 19:9)

Isten újjászül minket, nekünk ajándékozza a Szentlelket, hogy vezessen bennünket, és beíratja az Ő iskolájába, ahol lelki szüleink és tanítóink vannak, hogy az Ő országának mércéje szerint növekedjünk.

Mindent megadott, amire szükségünk van, hogy eljuthassunk arra a nagyságra, amelyre teremtettünk. (A kiből az egész test egyben szerkesztve és egybefoglaltatva minden kapcsolatnak segítségével, minden egyes rész mértékének megfelelő munkássága szerint gondoskodik a test növekedéséről. Efézus 4:16)

Ennek a tanítványiskolának egyetlen célja van: hogy a tanítvány hasonlóvá váljék a Mesteréhez. Mindnyájunknak el kell végeznünk ezt az iskolát, amelynek végső célja, hogy az Ő Fiának képe kialakuljon bennünk. (Nem feljebb való a tanítvány az ő mesterénél; ha pedig valaki tökéletes, olyan lesz, mint az ő mestere. Lukács 6:40)

Isten Fiát a mennyei Atya azért küldte a földre, hogy megalapítsa az egyházat, amely Krisztus teste. Ő a tanítványiskola, az egyház alapítója, és szeretettel gondoskodik róla. (…erre a kősziklára építem fel az én anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vehetnek rajta diadalmat. Máté 16:18; Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte, hanem táplálja és ápolja azt, miképen az Úr is az egyházat. Efézus 5:29)

Az Úr Jézus tanítványokat tett, aztán elküldte őket az egész világra, hogy ők is tanítványokat tegyenek, és beírassák Krisztus iskolájába azt, aki ebbe az iskolába be akar lépni. (Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket… tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek. Máté 28:19–20)

Példának tekinthetjük az Úr tanítványait, de különösen Pál apostolt. Egész életét Krisztus egyházának szolgálatába állította. Tanítványokat tett, akiket azért tanított, hogy Krisztusban tökéletes tanítványokként állíthassa őket Isten elé. (…intvén minden embert, és tanítván minden embert minden bölcseséggel, **hogy minden embert tökéletesnek állassunk elő** a Krisztus Jézusban. **A miért fáradozom is**, tusakodván az ő ereje szerint, a mely bennem hatalmasan munkálkodik. Kolossé 1:28–29)

Csakis az Ő iskolájában lehet a tanítványok egymáshoz való viszonyát addig csiszolni, amíg el nem érkeznek az érettségre és a mindenre kiterjedő teljes egységre – arra az egységre, amely az Ő örök országában is megmarad. (Hogy mindnyájan egyek legyenek; miként te énbennem,

Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk. János 17:21)

A tagok beillesztése

Isten úgy helyezi el a tagokat Krisztus testében, ahogyan az emberi testben is elhelyezte őket: a szívet a maga helyére, a hasnyálmirigyet a maga helyére, a körmöt a maga helyére, mindegyiket a maga feladatával. (Most pedig az Isten mindenikét a tagok közül elhelyezte a testben, a mint akarta. 1Korinthus 12:18)

Isten egyetlen tagot sem hagy a testen kívül növekedni, mert a testtől elszakítva sem élete, sem növekedése nem lehet. Vegyük példának a veséket: a testen kívül sehol sem élhetnek. A testben vannak, szorosan kapcsolódva más tagokhoz, amelyektől kapnak, és amelyeknek tovább is adnak.

Így van ez Krisztus testének tagjaival is. Egyetlen tag sem növekedhet egyedül, a testtől függetlenül. (Senki se fosszon meg titeket a pálmától, tetszelegvén… és nem ragaszkodván a Főhöz, a kiből az egész test, kapcsok és szalagok által segíttetvén és egybeszerkesztetvén, nevekedik az Istentől való nevekedéssel. Kolossé 2:18–19)

Az embernek sokféle próbán kell átmennie, hogy az iskola végére elnyerje az Úr Jézus jellemvonásait, és méltónak találtassék arra, hogy Istennel lakjék, és mindazokkal, akik elvégezték ezt a tanítványiskolát, és akiknek jellemébe belevésődtek az Ő vonásai.

Vegyük példának a hosszútűrést. Hogyan vésődhet bele a jellemünkbe?

Először megtanuljuk és magunkévá tesszük az Úr tanítását arról, hogy ne álljunk ellen a gonosznak; aztán, amikor próbák érnek, a gyakorlatban alkalmazzuk, nyomdokaiba lépve lelki szüleinknek, akik maguk is az Úr Jézus nyomdokain járnak. (És a ki törvénybe akar szállani veled, hogy elvegye a te alsó ruhádat, engedd oda annak a felső ruhádat is. És a ki téged egy mértföldútra kényszerít, menj el vele kettőre. Máté 5:40–41)

A béketűrésnek ezen az iskoláján, amely tökéletes munkát végez, mindnyájunknak át kell mennünk, mert csak így juthat el jellemünk a tökéletességre. (Teljes örömnek tartsátok, atyámfiai, mikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy a ti hitetek megpróbáltatása kitartást szerez. A kitartásnak pedig tökéletes legyen a munkája, hogy legyetek tökéletesek és épek, minden fogyatkozás nélkül valók. Jakab 1:2–4)

Akik szüleink, figyelemmel kísérik, hogyan alkalmazzuk mindennapi életünkben az Úr tanítását. Amikor megfosztanak bennünket a jogainktól vagy attól, ami a miénk, az ő és az Úr példáját kell követnünk, és úgy kell élnünk, ahogyan Ő élt.

A mai egyházak

Bár Isten terve ennyire világos, mégis legtöbbünk számára Krisztus teste, az egyház nagy titok marad; sokak szemében az egyház csupán az a hely, ahol a hívők istentiszteletre gyűlnek össze. (E titok nagy, de én a Krisztusról és az egyházról mondom. Efézus 5:32)

Abból, amit ma szinte mindenütt látunk, megállapíthatjuk, hogy Sátánnak sikerült eltorzítania a család szerepét, Krisztus testének jelentőségét. Azzal a hamis tanítással, hogy **„az üdvösség csupán a bűnök bocsánatára szorítkozik”** (ez a tanítás a vallási szervezetek alapja), elhitette az emberrel, hogy nincs szükség sem tanítványságra, sem tanítványiskolára.

Könnyű észrevenni, hogy a mai vallási szervezetekben a Krisztus-követő tanítványság nem létezik, és szinte senki sem hiszi, hogy tanítványként kell élnie ahhoz, hogy eljusson Mestere nagyságának mértékére.

Erre a hamis tanításra építve Sátánnak sikerült elhitetnie az emberrel, hogy az „egyház” mindössze annyi, hogy istentiszteletet tartanak igehirdetésre berendezett termekkel ellátott épületekben, ahol az ember csupán vallásos ismereteket kap.

Mindenekelőtt azon munkálkodott, hogy a lelki **szülőket/pásztorokat**, akiknek feladata gyermekeik felnevelése, igehirdető lelkészekkel és vezetőkkel, kizárólag istentiszteleti programoknak szentelt szolgálókkal cserélje fel, akiknek csak az intézményes oktatás és a nyáj szétszórt állapotban tartása a dolguk, a gyermekek felnevelése semmiképp. (…és a farkas elragadja azokat, és elszéleszti a juhokat. János 10:12)

Így az egyház puszta vallásoktatási központtá vált, elvesztette rendeltetését, és többé nem az a hely, amely a szentek növekedésére és tökéletesítésére szolgál, s amelyre a mennyei fejedelemségek rácsodálkozva tekintenek. (Hogy megismertessék most a mennyei fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az anyaszentegyház által az Istennek sokféle bölcsesége, ama örök végzés szerint, a melyet végzett a mi Urunk Krisztus Jézusban. Efézus 3:10–11)

Ha a mai vallási szervezetekre nézünk, könnyen láthatjuk, milyen jól sikerült Sátánnak megtévesztenie az emberiséget: valamennyien ezt az intézményesített istentiszteleti rendszert gyakorolják. A katolikusoktól, ortodoxoktól és evangélikusoktól egészen az újprotestáns mozgalmakig mind ugyanazt a szervezeti mintát követik, kifejezetten istentiszteletre és igehirdetésre épült épületekkel.

Így aki a gyakorlatban akarja élni a tanítványi életet, amely csecsemő (gyermek) és szülő közötti kapcsolatot feltételez, abba a nevetséges helyzetbe kerül, hogy egyetlen lelki szülőt sem talál. Ez azért van, mert ma a legtöbb gyülekezetből teljesen hiányoznak a lelki szülők, amilyen Pál volt Timótheus, Titus és Onézimus számára; helyüket igehirdető lelkészek, bizottsági tagok, ifjúsági vezetők vették át… (Te azért, fiam, erősödjél meg. 2Timótheus 2:1)

A viszonyok rendje az egyházban

A lelki szülők azok, akiket a Szentlélek arra rendelt és méltatott, hogy gondoskodjanak gyermekeik növekedéséről és őrzéséről is. (Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, a melyben a Szent Lélek titeket vigyázókká tett, hogy legeltessétek az Istennek egyházát, a melyet tulajdon vérével szerzett. Apostolok cselekedetei 20:28)

Hogy ezt megtehessék, a gyermekeknek mindenben engedelmeskedniük kell nekik. (Hasonlóképen ti ifjabbak, engedelmeskedjetek a véneknek. 1Péter 5:5)

A Szentírás az alárendelődést teljes engedelmességként írja le, amely nem tér el sem jobbra, sem balra. (A törvény szerint, a melyre tanítanak téged, és az ítélet szerint, a melyet mondanak néked, úgy cselekedjél; ne térj el attól a mit mondanak néked, se jobbra, se balra. 5Mózes 17:11)

Csak így juthatunk el a tökéletességre: csak ha mindenben engedelmeskedünk elöljáróinknak. (Engedelmeskedjetek elöljáróitoknak és fogadjatok szót; mert ők vigyáznak a ti lelketekre, mint a kiknek számot kell majd adniok. Zsidók 13:17; Ő adott némelyeket… pásztorokul és tanítókul, a szentek tökéletesbítése céljából. Efézus 4:11–12)

Jó, ha megértjük a különbséget a puszta oktatás és a szülői fennhatóság alatti felnevelés között. Az igehirdetésből csak tanítást kapunk, szülői nevelést nem.

Láthatjuk, mekkora ez a különbség, ha egy árva gyermekre és egy szülőkkel bíró gyermekre gondolunk. Mindketten kapnak oktatást. A szülőkkel bíró gyermek mellett azonban az oktatáson túl ott vannak a szülei, hogy formálják a jellemét, bátorítsák a jóban, és kijavítsák, amiben hibázik. Az árva gyermek mellett viszont, ha rosszat tesz, nincs senki, aki kijavítaná.

Jól kell értenünk, hogy lelki szülők nélkül nem növekedhetünk fel a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére. Pálnak a Timótheushoz, Titushoz és Filemonhoz írt leveleiben a Szentírás Pál apostolt állítja elénk a lelki szülő példájaként.

Bár Timótheus és Titus lelkileg már nagy érettségre jutottak, Pál apostol mégis tanácsokat adott nekik, és megparancsolta, hogyan járjanak el a lelki életben. (Mert ha ezer tanítómesteretek volna is a Krisztusban, de nem sok atyátok van; mert a Krisztus Jézusban én szültelek titeket az evangyéliom által. 1Korinthus 4:15; Ezt a parancsolatot teszem le nálad, fiam Timótheus… 1Timótheus 1:18)

Arra intjük az olvasót, ne vágyjon olyan intézményesített gyülekezetbe, amely csupán istentiszteletet és igehirdetést gyakorol, ahol magányos marad, mint egy árva gyermek, és így elkerüli Krisztus testét, amely jól egybeszerkesztett és szorosan egybefoglalt.

Meneküljünk az olyan gyülekezettől, amely nem gyakorolja a gondoskodást és az alárendelődést, amelyben nincsenek lelki szülők. Ott Sátán munkája folyik, amellyel megtévesztette a vallásos világot; ott nincs Krisztus teste.

Vágyjunk arra, hogy olyan testben legyünk, ahol Krisztus egész igéje betöltetik, ahol minden tag megadja a maga részét, hogy eljussunk arra a nagyságra, amelyre teremtettünk, és Krisztus képe belénk véső djék.

Ez a cikk az Átformálva Krisztus képére – Tiszta Ige – Lelki ébredés forrásai című füzetből származik, amely ingyenesen elérhető az interneten .pdf formátumban.

Tovább a következő cikkhez: Isten tervének meghiúsítására irányuló munka – Tiszta Ige – Lelki ébredésről szóló cikkek

Sursa: *Krisztus iskolája* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/cikkek/krisztus-iskolaja